

[Anne Feldt-Rasmussen.]

skal børn, unge under uddannelse, syge mennesker og ældre, der ikke mere har deres arbejdskraft, men voksne, sunde, arbejdsføre mennesker skal ikke forsørges. Kun når der er børn i et ægteskab, kan der blive tale om at forsørge.

Den højtærede finansminister har i bemærkningerne til lovforslaget været inde på problemet og siger — jeg citerer —

„Det ville for så vidt være nærliggende at beskatte begge ægtefællerne som ikke-forsørgere, i hvert fald hvis der ikke er hjemmeværende børn. Dette ville imidlertid kunne føre til skærpelse af beskattningen i forhold til de gældende regler i en række tilfælde, navnlig hvor ægtefællernes samlede indtægter ligger over proportionalskattegrænsen og hustruens andel af indtægten er forholdsvis lav.“

Den sidste sætning refererer vel til, at hustrufradraget så også vil være lavt. Men skal den hustru, der tjener sine penge uden for hjemmet og hos fremmede, fortsat have fradrag, som den medhjælpende hustru og den hjemmearbejdende hustru ikke har? Så var det igen proportionalskattegrænsen, vi stødte hovedet imod.

Længere nede i bemærkningerne konkluderes der i, at den foreslåede ordning, hvorefter den ene ægtefælle beskattes som forsørger og den anden som ikke-forsørger, vil være den gunstigste fordeling for ægtefællerne under ét. Er der her anvendt det rette grundlag? Skal beskattningen være den gunstigste for netop disse kategorier af ægtefæller, eller skal den være den mest rimelige i forhold til andre borgeres?

I de ægteskaber, hvor der er børn, stiller forholdet sig væsentligt anderledes. De uafhængige mener principielt, at alle love, også skattelove, skal affattes således, at de tilskynder mødre til selv at passe deres mindreårige børn, og vi mener derfor, at der bør indrømmes meget væsentlige fradrag inden skatteligningen til familier med børn, fradrag beregnet efter antallet af børn og disses alder. Herved opnår man, at moderen får mulighed for at tjene dette skattefradrag. Næppe nogen vil bestride, at i et hjem med små børn er moderen hjemmearbejdende og medforsørger af sine børn. I hvert fald bliver hendes arbejdsindsats meget betydelig og faktisk kapitaliseret

i det øjeblik, hun bliver syg eller dør eller på anden måde forlader hjemmet, så ægtemanden skal til at betale fremmede for at udføre hendes arbejde. For en ordens skyld vil jeg tilføje, at hvis forældre af pædagogiske eller andre årsager ønsker børnene i f. eks. halvdagsbørnehave, må de i højere grad end nu selv være med til at betale for det. Ved at tilskynde mødre til selv at passe deres børn ville man opnå at aflaste børneinstitutionerne og i første række forbeholde enlige forældre pladserne her. Den enlige forsørger bør efter vor mening have dobbelt bundfradrag og hellere skattefradrag inden ligningen end tilskud.

I betænkningen om ægtefællers beskattning er antallet af medhjælpende hustruer sat til i hvert fald 150.000. Har man overhovedet ikke tænkt sig at tage hensyn til dem? Denne gruppe har indtil nu været dårligere stillet end alle andre; medens man har givet de udearbejdende hustruer hustrufradrag og de hjemmearbejdende hustruer i nogen grad har været i stand til ved økonomisk husførelse at kompensere, har de medhjælpende hustruer måttet klare sig, som de bedst kunne.

I samme betænkning står der for landhusmødres vedkommende, den største gruppe, at deres arbejde i bedriften ofte for en stor del vil falde sammen med det huslige arbejde. Jeg er bange for, at der ikke har været nogen landhusmoder med i det udvalg. Hvordan skal man, samtidig med at man sidder på en traktor, kunne vaske op, lave mad o. s. v.? Eller i de lange perioder, hvor roerne skal passes, dels om foråret, når de skal hakkes, renses og tyndes ud, dels om efteråret, når de skal tages op og køres sammen — hvordan skal landhusmoderen da klare husførelsen, samtidig med at hun går i roemarken? Vejret er ofte barsk og koldt på disse tider af året, og selv om vi har set billeder af landhusmødre, der har taget de små børn med ud i roemarken, er der vel ingen, der tror, at det er nogen god løsning; men den har sikkert været den eneste mulige.

Længere nede i betænkningen står der, at de medhjælpende hustruer i det hele taget vil have forholdsvis frie arbejdsforhold. Det slår nok til i nogle tilfælde, men langt fra i alle. I mange tilfælde betyder disse forholdsvis frie arbejdsforhold, at arbejdsdagen forlænges langt ud over, hvad